

ANITA HUGHESOVÁ

Čas lásky, nových snů a druhých šancí

Vánoce u jezera

Vánoce u jezera

Vyšlo také v tištěné verzi

Anita Hughesová

Vánoce u jezera – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ANITA HUGHESOVÁ

*Vánoce
u jezera*

 Fortuna
Libri

Original title: Christmas at the Lake
Copyright © 2023 by Anita Hughes
Translation © Daniela Čermáková, 2024
Cover design by Danielle Christopher
Cover art: lake scene © Danny Iacob/Shutterstock

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Tereza Filinová
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespadají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky, bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-623-5
ISBN e-knihy 978-80-7546-645-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-646-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-647-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Mé matce

Kapitola 1

Byl Štědrý den a za šest hodin si Rebecca Huntleyová vezme svou univerzitní lásku a muže svého života Bena Colea. Obřad se měl konat v malé kapličce v Grace Cathedral s nádhernou mozaikovou podlahou a vitrážovými okny, kde Rebecca s oblibou poslouchala vánoční koledy sanfranciského chlapeckého sboru každý rok už od nepaměti. Následovat měla malá, ale přepychová recepce v hotelu Four Seasons. Po rozloučení měli Rebecca s Benem nastoupit do veterána, kterého si vypůjčila od místního filmového studia, a vyrazit na tříhodinovou cestu do Hotelu Christmas Cove v malebné vesničce totožného jména na břehu jezera Tahoe.

Právě na líbánky se Rebecca těšila ze všeho nejvíc. Víc než na krájení jahodového svatebního dortu s polevou z citronového máslového krému, objednaného z jejich oblíbené cukrárny na Fillmore Street. Dokonce i víc než na výraz v Benově tváři, až vykročí uličkou v hedvábných šatech v ústřicové barvě. Svatební cesta měla zahrnovat sedm dnů plných bruslení, prozkoumávání vánočních trhů a procházení kolem jezera. Rebecca pro ně dokonce zamluvila i výlet na saních.

Nejlepší na líbánkách bude fakt, že budou s Benem sami. Oba se dohodli, že práce je přísně zakázaná. Žádné mobily, notebooky

ani pozdní porady, které začínaly v pět odpoledne a někdy trvaly tak dlouho, že když v deset dorazili domů, vyluxovali celou ledničku, jídlo si snědli v kuchyni u pultu a pak padli do postele.

V poslední době dřeli jako koně. Společnost, kterou založili před osmi lety během studia na Kalifornské univerzitě v Berkeley, nabízející seznamovací aplikaci Dealbreakers, která párovala lidi podle toho, co nesnášeli, místo toho, co měli společného, měla totiž brzy vstoupit na burzu. Několik dní se tedy scházeli s různými investory.

K tomu všemu se Rebecca rozhodla, že přípravy na svatbu zvládnou bez svatební koordinátorky. Nechtěla se jen dostavit do kostela ve svatebních šatech a nechat nějakou ženskou ve strohých černých šatech, aby ji za zvuku varhan nasměrovala do uličky. S radostí se pustila do výběru výzdoby. Prohlížela si květinová aranžmá, která kreslila floristce a z nichž se nakonec staly vázy s karmínovými a bílými maceškami. Horlivě vybírala i pozornost pro hosty: malé lahvičky s kávovými zrnky stály u každého prostřeného místa.

Všechny ty víkendy, kdy navrhovala jmenovky a vybírala osvětlení a ubrusy, stály za to. Byl to jejich svatební den, který si budou pamatovat navěky.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Stylistka měla dorazit až za dvě hodiny. Poslíček nejspíš přinášel svatební dary, které měli rozložit na jídelní stůl a po svatbě odnést k nim domů.

Rebecca otevřela dveře, ale na chodbě stál Ben. Noc strávil v jejich bytě, zatímco ona přespala v novomanželském apartmá ve Four Seasons. Bylo zvláštní probudit se sama, a navíc nebyla zvyklá na tak luxusní místo. Od založení firmy sice párkrát vyrazili na pořádnou dovolenou, ale raději bydleli přes airbnb nebo v malebných hotýlcích, kde mohli nasávat místní kulturu.

Rebecca však nic nenamítala a vychutnávala si krásu a přepych velkolepých pokojů vyzdobených na Vánoce. Zdi byly obložené dřevem, koberec příjemně tlustý a zpěněné vlny v Sanfranciském zálivu v dáli krásně zelené. Vedle okna stálo bílé koncertní křídlo a vánoční stromeček s barevnými světýlky. Proti sobě stály dvě polstrované pohovky a kamenný krb byl ověšený červenými punčochami. Všude byly rozestavené vázy červených a bílých čemeřic neboli vánočních růží: na kuchyňském pultu, v ložnici a na obřím konferenčním stolku vyřezaném ze sekvojového dřeva. Jak často se jí poštěstí bydlet na tak překrásném místě?

„Bene?“ Rebecca mu pokynula, aby šel dovnitř. „Jsi v pořádku? Vypadáš příšerně.“

Z přípravné večere odešel Ben brzy, protože na něho šla migréna a nechtěl, aby se zhoršila. Na čele se mu perlil pot a jeho modré oči, obvykle tak jasné jako záliv pod bezmračnou oblohou, byly unavené a postrádaly svůj obvyklý lesk.

„Vůbec jsem nespál,“ přiznal.

Vstoupil do místnosti a posadil se na pohovku. I když mu nebylo dobře, stále byl neuvěřitelně pohledný. Světle hnědé vlasy měl po straně rozdělené na pěšinku a na tvářích se mu dělaly dolíčky.

Na Kalifornské univerzitě v Berkeley býval kapitánem fotbalového týmu. Když se setkali poprvé – v bistru s burgery ne daleko kampusu –, Rebecca si okamžitě všimla jeho svalnaté a vypracované postavy se širokými rameny a silnými stehny.

Oba si objednali zároveň. Cheeseburgery s hranolky a majonézou místo kečupu.

Číšnice zvedla bloček a přelétla pohledem z Rebeky na Bena.

„Jste tu spolu?“

„Ne, nikdy jsme se neviděli.“ Rebecca zavrtěla hlavou a obrátila se na Bena. „Nesnáším kečup. Je vždycky takový vodnatý a hranolky v něm změkknou.“

„Kečup je to nejhorší, co existuje,“ souhlasil Ben vážně. „Jednou jsem musel vyhodit celý burger kvůli kečupu na talíři pod ním.“

Číšnice si zapsala objednávku.

„No, tak to byste se možná měli najíst spolu.“

Tehdy Rebecca pohlédla na Bena a všimla si jeho oslňujícího úsměvu. Okamžitě věděla, že se tu odehrává něco důležitého. Že potkala někoho, kdo změní její život.

Ben nebyl skoro nikdy nemocný. Za celé ty roky, kdy budovali společnost, měl jenom jednu chřipku. A dokonce i tehdy pracoval, dokud mu Rebecca nepohrozila, že zavolá jeho matce, aby přijela a dohlédla na něj, pokud neodloží notebook. Tohle však bylo jiné. Nemohl přece stát ve smokingu u oltáře, pokud mu bylo na omdlení.

„Rebeko, musíme si promluvit,“ začal.

Kroutil řemínkem hodinek tak jako vždycky před obtížným rozhovorem. Rebece připadalo zvláštní, že Ben nosí hodinky, když přitom používal hlavně mobil. Ty hodinky ovšem neměl kvůli zjišťování času, byly pro něho jako jeden z těch gumových antistresových míčků, které mívala na stole spousta generálních ředitelů.

Shrnul si vlasy z čela. „Nemůžu se oženit.“

„Zavolám Kimi. Vymyslela pití, které do sebe hodí v případech, že na ni něco leze, ale čeká ji důležitá prezentace. Smoothie z mořských řas a květákové rýže s lžící kaka. Zní to příšerně, ale funguje to.“ Rebecca se rozhlédla, aby našla mobil.

Kimi byla Rebečina nejlepší přítelkyně od chvíle, co ji v Dealbreakers najali jako hlavní programátorku. Rebeku a Kimi spojila společná láska k nakupování v outletu Anthropologie a popíjení za studena připravované kávy. Během let se z nich staly nerozlučné kamarádky. Kimina devítiměsíční dcerka Leila

začala právě dva dny v týdnu chodit do jeslí a Kimi hledala způsoby, jak podpořit imunitu svoji a svého manžela Andyho, aby zůstali zdraví.

„Chci tím říct, že si tě nemůžu vzít.“ Ben k ní vzhlédl. Koutky úst měl svěšené a tvářil se utrápeně. „Musela jsi to tušit, Rebeko. Oba jsme se změnili. Nedokážeme se shodnout ani na počtu hostů, které pozveme na naši svatbu.“

Ben se chtěl ženit v Grace Cathedral s následnou recepcí pro tři sta lidí v plesovém sále Four Seasons. V Silicon Valley patřili k vlivným párům, takže se očekávalo, že jejich obřad bude grandiózní. Rebecca neměla s velkými skupinami žádný problém, mnohokrát už pronášela proslovy na technologických konferencích, tohle však nebyla pracovní událost, byla to jejich svatba. Nakonec se dohodli na padesáti hostech, ale s překvapením v podobě slavného muzikanta. Zazpívat jim měl Adam Levine z Maroon 5.

Ben měl ovšem pravdu, v poslední době se na mnoha věcech neshodli. Roky šetřili a veškeré peníze cpali do společnosti. Bena však čím dál víc zajímala pokušení úspěchu. Objednal si jedno z těch německých aut, která si může člověk sám vylepšit na internetu, a pak trvá spoustu měsíců, než je vyrobí. Chtěl složit zálohu na podkrovní byt v nejnovějším mrakodrapu, který se stavěl ve čtvrti South of Market. Rebecca naopak toužila po domě u vody v Sausalitu. Naštěstí se oba zamilovali do štěňátka bernedoodla jménem Oliver, a nebylo prostě možné žít třicet pater vysoko i se psem. Dospěli tedy ke kompromisu a učinili nabídku na roztomilý viktoriánský dům v Castru.

Rebecca měla vždycky nejradši jednoduché věci. Na nočním stolku měla neustále se rozrůstající hromádku knížek k přečtení. Její oblíbenou víkendovou kratochvílí byly procházky s Benem

po molu. A těšila se na přestěhování do vlastního domu, protože budou moct mít zahradu. Benovi to nikdy předtím nevadilo. Teprve v posledních několika měsících mu nestačilo to, co měla ráda.

Byli spolu skoro od dvaceti. Samozřejmě že se změnili. Ale kvůli tomu se přece nepřestali milovat, pomyslela si Rebecca.

Pokoušela se ta slova rozluštit. Ať už si Ben prochází čímkoliv, dá se to vyřešit. Pokud tomu budou čelit společně.

„Můžeme svatbu odložit a jít na terapii. Kimi s Andym měli před rokem těžké období a teď jsou šťastnější než kdy dřív.“

„Víš, že terapii nevěřím,“ namítl Ben. „A tohle se vyřešit nedá. Je mi to líto, Rebeko.“

Rebeku vyděsila změna v jeho hlase. Zněl stroze a pracovně. Hrud' se jí stáhla napětím. Kdysi četla, že dlouhodobé vztahy založené na vzájemné lásce a respektu se nerozpadnou. Pokud se jeden z páru nezamiluje. Do někoho jiného.

Ben se zakoukal do jiné ženy a Rebecca přesně věděla, o koho jde.

„Může za to Natalie, vid'?“ vydechla.

Natalie Gordonová byla vedoucí právního oddělení. Pracovala pro společnost necelý rok, a dokonce i Rebecca se jí bála. Natalie studovala na Dukeově univerzitě a pak pokračovala na právech na Kolumbijské. Dokonce vyhrála i Miss Teenage za Louisianu. Soutěže se zúčastnila proto, aby mohla vyhrané peníze věnovat na charitu.

Natalie byla klíčovou osobou při přípravě společnosti na vstup na burzu, takže dávalo smysl, že s Benem trávili spoustu času. Rebecca si všimla, jak se Natalie chová k Benovi majetnicky, když byli všichni v zasedací místnosti. A jejich pozdních schůzek se Rebecca ani neúčastnila. Měla vlastní práci, navíc musela připravit celou svatbu.

Snažila si vybavit chvíle, kdy byli Ben s Natalií sami. Několikrát se sešli v sobotu ráno v kavárně, aby probrali strategii. Nejdřív si Ben choďoval zaběhat a pak vždycky nabídl Rebece, aby se k nim připojila. Rebecca odmítala, s radostí strávila ještě pár hodin v posteli a pak si v klidu vypila kávu.

A pak tu byl jeden páteční večer před několika týdny, když Ben vynechal jejich milovaný rituál, kdy si objednali jídlo a sledovali nějaký béčkový film na Netflixu, a místo toho zůstal v kanceláři dlouho do noci. Tehdy byl tak vystresovaný, že Rebecca nic neřekla, i když ji to zklamalo. Měla se nabídnout, že koupí jídlo a přinese mu ho do kanceláře?

Byla s ním tenkrát Natalie?

Proč si Rebecca nevšimla trhlin v jejich vztahu a rozdílných cílů, které připomínaly malinkaté pukliny v keramice? Kdyby ano, mohla by se je pokusit uhladit, dřív než by se do nich ve-cpala Natalie.

Hlavou jí bleskla myšlenka, ale zahнала ji. Kdyby netrvala na tom, že zařídí všechno kolem svatby, dostalo by se to takhle daleko?

Ben se na ni provinile podíval.

„Ani jeden jsme to tak neplánovali. Natalie dala skoro vý-pověď, protože se mezi nás nechtěla plést.“ Složil ruce do klína. „Přesvědčil jsem ji, aby zůstala. Ničemu by to nepomohlo.“ Svěsil hlavu. „To, co je mezi Natalií a mnou, jen tak nezmizí.“

Rebeku zničehonic popadl vztek, až se sotva dokázala nadechnout.

„Samozřejmě že ses do ní zakoukal. O tomhle je v učebnicích psychologie celá kapitola.“ Z očí jí sršely blesky. „Prvotřídní práv-nička, která shodí věci ze stolu a slíbí, že ti vynahradí všechny ty roky nekonečné dřiny. Nevadí, že přitom vypadá jako Hailee Steinfeldová.“

Rebecca nerada komentovala vzhled jiných žen. A Hailee Steinfeldovou zbožňovala, byla to talentovaná herečka. Musela však něco říct – Natalie jí ukradla snoubence.

„Tak to není,“ špitl Ben. „Myslel jsem, že to pochopíš líp než kdokoliv jiný. Copak jsme vždycky neříkali, že víc než cokoliv na světě chceme, aby byl ten druhý šťastný?“

Rebecca měla pocit, jako by dostala ránu do žaludku. Když spolu začali chodit, Rebecca se mu světila se svou nervozitou ohledně vážnějšího závazku. Její rodiče se rozvedli, když jí bylo deset. Skoro nikdy se nehádali, takže to Rebeku značně překvapilo. Otec jí později vysvětlil, že se brali příliš mladí. Matka byla v posledním ročníku na umělecké škole a otec zrovna dokončil inženýrské studium. Rozešli se a pak se její matka zamilovala a přestěhovala na dobytčí farmu v Argentině. Dlouho tedy byli s otcem sami a Rebecca se často cítila osaměle. Trvalo spoustu let, než napravila vztah s matkou, a stejně si nebyly nijak zvlášť blízké. Když byla v posledním ročníku na střední, otec se znovu oženil a teď žil v Seattlu se svojí novou ženou a dvěma syny, dvojčaty. Rebecca je navštěvovala dvakrát do roka, ale otec měl obvykle plné ruce práce, než aby s ní trávil čas.

Ben ji vždycky prostě políbil a slíbil, že jí nikdy neublíží. Věřila mu a posledních osm let pro ni představoval jedinou rodinu.

Přestáli spolu tolik krizí. Třeba tehdy, kdy Dealbreakers málem zkrachovala, než konečně našli investora. Už se chystali podepsat smlouvu, když v investorově portfoliu objevili společnost s pochybnou etikou. Prožili dvě bezesné noci a spořádali šest pytlíků banánových chipsů, než se rozhodli co s tím. Nakonec toho investora odmítli. Raději ať Dealbreakers padne, než aby se stala součástí něčeho, s čím vnitřně nesouhlasí.

A pak tu byly rovněž krize mimo kancelář. Jako když museli nechat utratit milovaného Bigglese, křížence bígla, kterého si

vzali z útulku. Drželi se tak pevně, až měla Rebecca dojem, že se udusí nedostatkem vzduchu a vlastními slzami zároveň. Teprve nedávno byli schopní pořídit si dalšího pejska.

Tohle však nemohli jen tak společně vyřešit. Rebecca teď stála mezi Benem a tím, po čem toužil.

„Proč jsi čekal až dodneška?“ vyštěkla Rebecca. „Za šest hodin se máme brát.“

„Myslel jsem si, že když budu svoje city ignorovat, tak nakonec zmizí,“ povzdechl si Ben. „Teprve na té zkušební večeři mi došlo, že to není možné.“ Promnul si bradu. „Nemohl jsem naše manželství začít lží. Nechtěl jsem ti to oznámit na té večeři, říkal jsem si, že bude lepší, když budeme sami.“

Znamenalo to, že Ben strávil minulou noc s Natalií? Odjel domů, nebo byl místo toho u ní?

„S Natalií dnes večer odlétáme na tři týdny do Karibiku, na ostrov Svätý Bartoloměj,“ oznámil jí pak Ben, jako by jí četl myšlenky. „Její rodiče si tam v jednom resortu pronajímají každé Vánoce vilu a já našel let na poslední chvíli. Než odjedu, pošlu všem pozvaným e-mail. Všichni ohledně svatby podepsali smlouvu o mlčenlivosti. Nic z tohohle se nedostane ven a neohrozí vstup firmy na burzu. Až se vrátíme, můžeme všichni pokračovat ve svých životech dál.“

Rebecca by nejradši odsekla, že je jí nějaký vstup na burzu úplně ukradený. Jenže by to ničemu nepomohlo.

„Ten nový dům jsme ještě nekoupili, takže z toho určitě můžeme vycouvat,“ vykládal Ben dál. „A Olivera si můžeš nechat. Natalie nemá ráda velké psy a vím, co pro tebe už teď znamená.“

Nové štěně si měli vyzvednout po návratu z líbánek. Rebecca měla v mobilu jeho fotky. Měl rozkošnou černo-bílou hlavu a bílou špičku ocasu. Byla šťastná pokaždé, když se na něj podívala. Jak se má postarat o psa, který bude mít jednou skoro třicet kilo,

v jejich bytě o rozloze pětasedmdesát metrů čtverečních? Byla to však láska na první pohled, takže jí to bylo jedno.

Ben vstal a vykročil ke dveřím.

„Měl bych jít.“ Nacpal si ruce do kapes. „Vážně mě to mrzí, Rebeko. Jednoho dne pochopíš, že to tak bylo správně.“

Pak odešel a zavřel za sebou dveře.

V apartmá se rozhostilo naprosté ticho. Světla na vánočním stromečku zářila a Rebecca cítila vůni jehličí a růží. Vstala a nejistě se vydala do ložnice. Krajkový závoj ležel na toaletním stolku a boty – ty nejromantičtější boty, jaké kdy měla, saténové střevíčky s mašličkou ozdobenou perličkami – stály u postele.

Sesula se na podlahu a přitiskla si ty boty k hrudi. Pak se rozbřečela, až se jí otrásala ramena a tričko měla promočené a myslela si, že už nikdy nepřestane vzlykat.

Za hodinu dorazila Kimi. Rebecca jí totiž poslala záplavu textovek.

„Spousta mužů dostane před svatbou strach,“ konstatovala Kimi, když jí Rebecca všechno vylíčila.

Posadily se v obýváku apartmá a popíjely pomerančový džus s vodkou z minibaru. Projednou bylo Rebece jedno, kolik to stojí. Potřebovala jen nějak otupit tu bolest.

„A všechny páry se v něčem neshodnou,“ pokračovala Kimi. „Víš, jak jsem to měla s dítětem. A teď bych přešla po žhavých uhlících, jen abych dostala Leilina oblíbeného medvídka, kdyby ho upustila.“

Kiminu manželovi Andymu bylo čtyřiatřicet a toužil založit rodinu. Kimi taky chtěla děti, ale raději by ještě pár let počkala. Její rodiče emigrovali z Jižní Korey, když byla ještě malá, aby měla v životě víc příležitostí. Kimi dřela, aby se dostala na

Kalifornskou univerzitu, a pak vystudovala na Stanfordu magisterský obor informatika, než nastoupila v Dealbreakers.

Nechtěla dát dceru do jeslí na celý den, ale zároveň zbožňovala svoji práci a ráda trávila čas s Andym. Zašli na terapii a dospěli k dohodě. Tři dny v týdnu bude Andy pracovat z domova a Leilu nechají každý pátek večer u Kiminých rodičů, aby si spolu mohli někam vyrazit.

„Neriskovala bys přece popáleniny třetího stupně, abys Leile přinesla plyšáka.“ Rebecca se poprvé od rozhovoru s Benem usmála. „A Ben na terapii nepůjde. Pracuješ s Natalií každý den, jí se prostě vyrovnat nemůžu.“

V článcích o Benovi a Rebece novináři obvykle popisovali Rebeku jako „atraktivní“ a „okouzlující“. Zdědila matčiny jemné světle hnědé vlasy a otcovy hnědé oči. Postavu měla štíhlu po letech běhání. Ale s Nataliinou krásou a charismatem se prostě srovnávat nemohla.

„Vzhled nemá s láskou nic společného. Andyho jsem milovala, i když šel k tomu holiči ve čtvrti Mission a nechal se ostříhat tak, že se i jeho vlastní matka cítila trapně.“

„Nejde jenom o její vzhled, ale o to, jak se nosí,“ namítla Rebecca. „Jako by věděla, jak je výjimečná, a všichni v místnosti by měli být vděční za to, že se ocitli v její přítomnosti.“

„To zní fádně,“ podotkla Kimi zasmušile. „V manželství nejde o to získat nějakou cenu. Je o společné tvrdé dřině. Týden po Leilině narození se mi prsa lepila na všechno, co jsem měla na sobě, a kafe jsem uvařila v papíňáku místo v kávovaru. Celé dny jsme jedli kuře a rýži s kávovou příchutí a vůbec jsme nemohli spát, protože jsme byli nadopovaní kofeinem. Nakonec Andy rozhodl, že si jídlo objednáme, a naše oblečení poslal do čistírny. Celý týden jsme chovali Leilu a sledovali seznamovací reality show *The Bachelor*. Byly to ty nejlepší dny mého života.“

Rebece projela rameny bolest. S Benem chtěli děti. Holčičku a chlapečka a ještě třetí, pokud by první dvě byly stejného pohlaví.

„Promiň.“ Kimi si všimla Rebečina výrazu. „Být rodičem není jenom o těch rozkošných zimních kombinézkách s ouškama a roztomilýma botičkama a šálama stejné barvy ve vánočních výlohách v Macy's. Leile právě rostou zoubky. Je jako malý bobřík, dokonce mám kousance i na rameni.“

Rebecca odložila skleničku na konferenční stůl. Pokud se opije, bolest tím jenom odloží. Lepší bude si ji procítit a dostat se přes ni.

„Nechci se vdát za někoho, kdo mě nemiluje,“ připustila Rebecca. „Ale nedovedeš si představit, jaké to je. Za pár hodin nás měl bílý rolls-royce z Four Seasons odvézt do kostela. Okýnko by se zamlžilo, protože je venku strašná zima, a já bych ho neustále utírala rukavicí, protože bych chtěla ve svůj svatební den zahlédnout pětadvacetimetrový vánoční strom na Union Square nebo radnici s vánoční výzdobou. Na hostině měl Ben pronést přípitek,“ oči se jí naplnily slzami, „a po ní jsme měli sejít dolů do garáže a nasednout do auta, které nás odveze na líbánky. Ten vůz měl být pro Bena překvapení. Stříbrná Corvette z roku 1963, ve které jezdili ve filmu *Rychle a zběsile*. Trvalo mi věčnost, než jsem ji vypátrala.“ Rebecca mluvila dál, jako by tak mohla zastavit obrazy ze svého svatebního dne, aby nadobro nezmizely. „Do hotelu v Christmas Cove bychom dorazili strašně pozdě a oba bychom toužili zalézt si do postele. Jenomže až by nás zavedli do našeho apartmá a my uviděli oheň praskající v krbu a ták se šampaňským, horkou čokoládou a dýňovým chlebem na konferenčním stolku, rozhodli bychom se místo toho zůstat celou noc vzhůru a povídat si o naší svatbě.“ Zalapala po dechu. „Než by oheň vyhasl a my snědli chleba do posledního drobečku,

usnuli bychom spolu na pohovce. Já bych měla na sobě stále své cestovní oblečení a Ben smoking. Jenom bez kravaty," dokončila statečně. „Ben ji nesnáší. Nejspíš by si ji sundal, sotva by recepce skončila.“

Kimi přejela nehty po okraji skleničky.

„Pořád přece můžeš vyrazit na líbánky. Nemá smysl zůstat v San Francisku,“ navrhla Kimi. „Místo abys poslouchala, jak turisté celý den vyzvánějí v tramvajích, mohla bys relaxovat ve vířivce s výhledem na jezero.“

„Nemůžu přece jet na svatební cestu sama,“ namítla Rebecca.

Kimi vyskočila. Lesklé černé vlasy se jí pohupovaly na rameňou, když začala přecházet po místnosti.

„Pojedu s tebou. Andy má celý týden volno, takže se o Leilu postará.“ Začala být čím dál nadšenější. „Budeme chodit na sněžnicích a jíst v těch legračních malých podnikcích, kde nemají ani jídelní lístek a kuchař vaří, co se mu zlíbí.“

„V apartmá je jenom jedna postel,“ prohlásila Rebecca pochybovačně.

Hluboko uvnitř však věděla, že je to dobrý nápad. Zpátky do bytu se ještě vrátit nechtěla. Ani nechtěla být o Vánocích sama v San Francisku. Její matka ani nepřijela na svatbu. Chtěla ji sledovat přes facetime z Argentiny. Rebecca byla naštvaná, dokonce se nabídla, že matce a jejímu manželovi Carlosovi koupí letenku. Matka jí ovšem vysvětlila, že o peníze nejde. Carlos si poranil záda a nemohl v letadle sedět tolik hodin. Měl velké bolesti a matka ho nechtěla nechat samotného. Otec s rodinou na svatbu sice dorazili, ale pojali to jako vánoční prázdniny. Objížděli památky, takže je skoro ani neviděla. Ráno měli namířeno na pár dnů do Carmelu, než se vrátí do Seattlu.

„Klidně s tebou budu spát v jedné posteli, nebo si ustelu na pohovce,“ nabídla Kimi vesele. „Všechno bude lepší než spát

na poslintaných prostěradlech a probudit se s úštělem v krku, protože jsem usnula při kojení.“

Proč by Rebecca neměla využít jejich rezervaci? Jezero Tahoe bylo její oblíbené místo. Ben chtěl odjet lyžovat do francouzských Alp nebo si pronajmout bungalov nad vodní hladinou na Tahiti s podlahou z plexiskla, aby viděli ryby.

Rebece se do ničeho tak extravagantního nechtělo, když si kupovali dům a spláceli Benovo nové auto, a navíc je čekaly výdaje za štěně. A jezero Tahoe pro ně bylo výjimečné. Předě dvěma lety se tam totiž zasnoubili.

Byl to víkend, kdy se slavil Den nezávislosti. Strávili tam tři noci v jednom okouzujícím bytě přes airbnb. Poslední večer Ben připravil piknik na břehu jezera. Vybral všechny jejich oblíbené pokrmy: focacciu a rajčata a mozzarellu s pestem.

„Nemáme čas ani peníze, abychom si vyrazili k jezeru Como v Itálii, a tak jsem si říkal, že si místo toho uděláme piknik,“ vysvětlil a nalil jim dvě sklenky cabernetu.

Slunce už téměř zapadalo a halilo jezero do růžového a zlatého světla. Nad vodou se vznášela mlha a vzduch byl provoněný petrklíči a maceškami.

„Nenapadá mě žádné místo, kde bych byla raději,“ povzddechla si Rebecca a natáhla nohy.

Celý den jezdili na kole. Lýtka ji bolela a ramena měla maličko spálená, ale ještě nikdy si nepřipadala tak šťastná.

„Musíš ochutnat dezert.“ Ben jí podal bílou keramickou misticčku. „To je tiramisu. Pekařství na hlavní třídě používá samé místní ingredience.“

Rebecca se do něj s chutí pustila. Na dně misticčky objevila slova: „Vezmeš si mě?“

Přitiskla si ruku na ústa a zalapala po dechu. Už chvíli se bavili o tom, že se vezmou, ale neustále měli spoustu práce.

„Vím, že jsme se dohodli, že se vezmeme, až si společnost vydobude stabilní pozici na trhu,“ poklekl Ben na piknikové dece, „ale mně je jedno, jestli nikdy nepojedeme dál než sem nebo jestli budeme bydlet v tom dvoupokojovém bytě po zbytek našit životů. Všechno, co potřebuju a chci, je přímo přede mnou.“ Vytáhl z kapsy sametovou krabičku. „Jsem s tebou šťastnější, než jsem kdy považoval za možné. Rebeko Huntleyová, staneš se mojí ženou?“

Rebecca přikývla na souhlas a Ben jí na prst navlékl prsten s diamantem. Pak se líbali tak dlouho, až necítily rty. Odtrhli se od sebe, jen když k nim nebezpečně blízko přihopkal holub a chtěl jim sníst zbytek pesta.

Jak se mohl Ben změnit z osoby, která dokázala připravit něco tak prostého a milého, v člověka, který touží po věcech a zážitcích, které propagují influenceři s miliony sledujících? A jak se mohl zamilovat do Natalie? A co bylo nejdůležitější, jak je možné, že si niče nevyšimla?

„Celý týden mi můžeš brečet na rameni,“ rozhodla Kimi a přerušila její myšlenky. „Přesně pro to je mateřské rameno stvořené.“ Zazubila se.

Rebecca vstala a kamarádku objala.

„Moc ráda s tebou pojedu a slibuju, že nebudu bulet.“ Záměrně si otřela oči. „Proč také, když mám takovou kliku, že strávím vánoční týden se svojí nejlepší přítelkyní v Christmas Cove?“

Kapitola 2

Rebecca s Kimi vyrazily do Christmas Cove v Kimině autě. Kimi se neustále omlouvala za plyšová zvířata poházená po sedadlech, která by mohla zaplnit celou zoo.

„Je to úžasný způsob, jak Leilu seznámit se zvířátky z různých zemí,“ vysvětlila Kimi a odklidila ze sedadla spolujezdce oranžovo-zlatého rysa a černého medvěda. „Jenže kvůli tomu předplatnému nám chodí každý měsíc pět plyšáků. Už máme rodinku kabara pižmového a tři kachničky mandarínské. Dochází nám prostor, takže nejspíš budu muset to předplatné zrušit.“

Rebece hračky nevadily. A byla vděčná za vyhřívaná sedadla, protože po odjezdu z města teplota okamžitě prudce klesla. Snažila se nemyslet na líbánkový playlist, který dala dohromady ze svých a Benových oblíbených interpretů: Beyoncé, Drake a Ed Sheeran. Místo toho se soustředila na měnící se krajinu a zapadající zimní slunce, jež zalévalo oblohu dožluta v odstínu másla.

Na webových stránkách bylo Christmas Cove popsáno jako „to nejveselejší městečko během svátků na břehu jezera Tahoe“ a po příjezdu, zrovna když hodiny na náměstíčku oznámily pět odpoledne a výlohy obchodů se rozzářily, nebyla Rebecca ani v nejmenším zklamaná.

Všude se mihotala světylka. Stříbrné lucerničky byly omotané kolem pouličních lamp a starodávných označení ulic. Kluziště bylo celé rozzářené a saně Santa Clause byly namalované narudo a ozdobené zlatými a stříbřitými žárovčičkami.

Rebecca přitiskla obličej na sklo, aby jí nic neušlo. Spatřila krámk s čokoládou a pekařství a dárkový obchod, jehož výloha byla plná zabalených krabiček. Uprostřed náměstí stál obří vánoční strom. Byl ověšený ozdobami v podobě sladkých holí a lyží a na špičce měl zlato-bílou hvězdu.

„Na Štědrý večer o půlnoci koledníci zpívají vánoční koledy v altánku,“ ukázala Rebecca na bílou budovu uprostřed náměstíčka. „Pro dospělé mají připravený horký punč a pro děti horkou čokoládu a zázvorové sušenky. Přejde i Santa Claus a všechny děti jsou z něj nadšené.“

Rebecca si pamatovala, jakou měla radost z vánočních akcí.

„Na Boží hod podává restaurace na hlavní třídě speciální vánoční snídaní: batátovou kaši s vajíčky a klobáskami, francouzský toust s opravdickým javorovým sirupem a palačinky s borůvkami,“ dodala.

„Od Leilina narození snídáme doma kafe a cereálie přímo z krabice. Nasypat si je do misky trvá moc dlouho,“ povzddechla si Kimi.

Po chodníku se ruku v ruce procházely páry a restaurace se začínaly plnit mladými rodinami na brzkou večeři. Rebecca si skousla ret. Nepomůže jí, když se bude litovat, to mohla klidně zůstat sama doma.

Auto zajelo na dlouhou příjezdovou cestu, na jejímž konci stála dvoupatrová dřevěná budova se špičatou střechou. U domu byla veranda a jedna z jedlí před ní byla vánočně ozdobená.

Dveře auta jim otevřel poslíček v červené uniformě. Rebecca zahlédla molo a cestu vedoucí k jezeru. Dokonce i večer byl

výhled úchvatný. Hladina byla inkoustově černá a okolní hory bělostně bílé. Podél břehu bafal dřevěný parník a za ním se rozprostíral borový les.

„No tak to je nádhera,“ vydechla Rebecca.

Na okamžik zapomněla na Bena a Natalii, zapomněla i na hosty, kteří před pár hodinami obdrželi e-mail o zrušení svatby, a dokonce i na zoufalství a smutek, když zvedla kufřík a zavřela za sebou dveře novomanželského apartmá ve Four Seasons.

Jezero Tahoe bylo o Vánocích ještě kouzelnější než v létě.

V lobby hotelu byla vysoká okna s výhledem na vodní hladinu. Strop tvořily dřevěné trámy a kamenné zdi byly pokryté rudými koberci. Jednu zeď zabíral obrovský krb a po místnosti byly rozmístěny pohodlné pohovky. Vánoční strom měřil přinejmenším čtyři a půl metru a vzduch naplňovala vůně borového jehličí. Byla tu i recepce a v jednom rohu Rebecca zahlédla bar.

Rebecca prozradila své jméno poslíčkovi a ten je odvedl do jejich apartmá, aniž by se zastavil na recepci. Rozhlédla se po prostoru – po vysokých stropěch a krbu v obýváku, po obrovské posteli se zdobeným čelem v ložnici a okně s výhledem na jezero – a dovolila si malé povzdechnutí.

Ben by zbožňoval vanu na nožičkách a masážní sprchový kout v koupelně.

Po poslíčkově odchodu Kimi nalila do hrnku horkou čokoládu vylepšenou brandy a podala ho Rebece.

„Dám si také, ale nejdřív musím odštíkat.“ Kimi se posadila na pohovku v obýváku. „Když jsi těhotná, nikdo ti nepoví, jak je to těžké. Je to stejné jako kojení, ale bez radosti z Leilina odříhnutí nebo toho, že se ke mně přitulí.“

Rebecca usrkla horkou čokoládu a znepokojeně se zadívala na kamarádku.

„Neměla jsem tě Leile brát o jejích prvních Vánocích.“

„V tom spočívá krása miminek, že si z prvního roku nic nepamatují.“ Kimi mávla rukou. „Andy to chápe, ví, že jsme nejlepší kamarádky. Od čeho by jinak byli přátelé. Navíc Andy s Leilou nebudou sami. Během svátků neustále přejíždíme mezi našimi rodinami – je to taková vánoční verze závodů formule 1. Zachránila jsi mě před týdnem dřiny v posilovně, kde bych se ze sebe pokoušela vypotit vánoční večeři. Všichni příbuzní přinesou k rodičům něco k snědku: kalbi, což jsou korejská grilovaná žebírka, pajeon, což jsou slané palačinky s jarní cibulkou, a japchae, což jsou speciální čínské nudle ze sladkých brambor se zeleninou.“

Rebecca měla zarezervovanou jízdu na saních při západu slunce a po ní slavnostní večeři v nejkrásnější restauraci v Christmas Cove. Součástí večere byla i lahev šampaňského a speciální dárek pro páry.

Jak asi oslaví Vánoce Ben s Natalií? V resortech na Svatém Bartoloměji byly nejspíš k dispozici švédské stoly na pláži s koktejly podávanými s papírovými deštníčky. Nebo povečeří při svíčkách na terase s výhledem na oceán a pak se budou bosí procházet po pláži.

Musí na ně okamžitě přestat myslet.

Rebecca vešla do ložnice, aby si vybalila. Knížky položila na noční stolek a oblečení pověsila do skříně.

„Konečně jsem se dovolala Andymu.“ Kimi stála u dveří. „Leilino prořezávání zoubků se zhoršuje. Andy se jí snaží uklidnit už několik hodin. A k mým rodičům ji odvézt nemůže. Z Jižní Korey přijeli na návštěvu teta a strýc mé matky. Chtějí Leilu poznat, ale zrovna dorazili a mají příšernou pásmovou nemoc. Andy chce počkat do zítra, než se s nimi uvidí. A Andyho máma to s dětmi neumí. Bojí se, že Leilu upustí.“

Rebecca naskládala svetry do šuplíku.

„Musíš udělat, co je pro Leilu nejlepší. Vrať se zpátky do San Franciska.“

„To nemůžu.“ Kimi zavrtěla hlavou. „Slíbila jsem ti, že budu s tebou.“

„A to jsi udělala. Kdyby ses nenabídla, že mě doprovodíš, vyseďala bych teď v bytě, popíjela bourbon a rozhodovala se, které Benovo oblečení mám věnovat charitě.“ Rebecca se pousmála. „Místo toho jsem v úchvatném apartmá s výhledem na jezero. Ta deka na posteli je plněná husím peřím a v televizi jsou všechny streamovací stanice. Pokud mi dojdou knížky ke čtení, můžu si půjčit další z hotelové knihovny. A když mě budou bolet nohy z procházek po Christmas Cove, půjčím si jedno z těch kol s tlustými pneumatikami a prozkoumám břeh kolem jezera.“

„Budeš sama o Vánocích v době, kdy jsi měla být na líbánkách,“ namítla Kimi pochybovačně. „Jsi moje nejlepší kamarádka, nemůžu tě opustit.“

„Jsem tvoje šéfová a Leilina kmotra,“ prohlásila Rebecca s úsměvem. „Takže mě poslechni a udělej, co říkám.“

„Jsi si jistá?“ zeptala se Kimi.

„Naprosto.“ Rebecca přikývla s větší kuráží, než doopravdy cítila. „Pokud pojeděš hned, nebudeš ani muset odstříkávat mléko.“ Vrátila se do obýváku a podala Kimi lahev vína. „Tohle vezmi Andymu jako dárek k Vánocům.“

„Každý den ti zavolám přes FaceTime,“ slíbila Kimi a objala Rebeku. „Kdyby ses cítila osaměle, můžeš zůstat u nás doma. Nemáme pokoj pro hosty a dospělácký nábytek v obýváku jsme vyměnili za interaktivní podložku pro mimina, ale rádi tě u nás uvidíme.“

Kimi tedy odešla a Rebecca se vrátila do ložnice. Kromě snídaně nic nesnědla a měla hlad.

Upraví si vlasy a make-up a zajde si do hotelové restaurace.

V obýváku se ozval nějaký zvuk. Kimi si nejspíš něco zapoměla. Nebo zaklepal poslíček a ona ho neslyšela.

Před krbem stál asi šedesátiletý muž. Byl nesmírně vysoký, se šedivýma očima a vlasy prokvetlými stříbrem. Přes rameno měl přehozený kabát a na sobě červený vánoční svetr a na nohou mokašiny.

„Kdo jste a co tady děláte?“ zeptala se Rebecca.

„Na to bych se měl zeptat já vás,“ odvětil muž. „Tohle je moje apartmá.“

„Musel jste se splést,“ namítla Rebecca. „Ubytovala jsem se asi před hodinou.“

Zvedl starodávný pokojový klíč. „Mám klíč. Apartmá Santa Clause. Zamluvil jsem si ho až do Nového roku.“

Rebecca zvedla hotelový telefon. „Muselo dojít k nějakému omylu. Požádala jsem speciálně o apartmá Santa Clause.“

„Obávám se, že pan Brewster má pravdu,“ prohlásil muž na recepci. „Před pár hodinami volal pan Cole a zrušil vaši rezervaci. My jsme pak zatelefonovali panu Brewsterovi a ten zaplatil na týden dopředu. Pokoušel se to apartmá zamluvit několik týdnů.“

„Máte snad i jiné vhodné apartmá,“ namítla Rebecca.

„V okolí jezera není jediný volný pokoj,“ omlouval se muž. „Moc se vám omlouvám, poslíček vás neměl uvádět do apartmá bez zapsání na recepci.“

Kimi už odjela ve svém autě, takže se Rebecca neměla jak dostat zpátky do San Franciska.

Zavěsila a otočila se. Na muže stojícího u krbu téměř zapomněla.

„Howard Brewster.“ Napřáhl k ní ruku. „Vyrozuměl jsem, že se mnou recepční souhlasil.“

„Rebecca Huntleyová.“ Potřásla si s ním rukou, ale skoro ho neposlouchala. Podívala se na telefon a uviděla zprávu od Bena.

Sděloval jí, že zavolal do hotelu a zrušil jejich rezervaci. Musela jí přijít, když už byly s Kimi na cestě, a Rebecca si jí nevšimla. Vydala by se k jezeru, kdyby ji viděla? A co si počne teď, když už je tady?

„Vypadá to, že byste si dala další skleničku.“ Howard jí nalil panáka brandy z lahve na příborníku. „Vypijte to, já si dám také.“

„Ne, děkuju vám.“ Rebecca potřásla hlavou. „Už jsem toho vypila dost.“

„Co kdybyste se tedy posadila a pověděla mi, co se stalo,“ pronesl Howard laskavě. „Vedu cestovatelské skupiny po celém světě. Umím naslouchat problémům druhých.“

Rebecca se obvykle cizím lidem nesvěřovala, ale najednou toho na ni bylo prostě příliš. Při příjezdu byla tak plná naděje, a teď tu uvázla a přitom nemá kde bydlet. Sesula se na pohovku a všechno to ze sebe vysypala. Měsíce plánování svatby, Natalii a Benovu zradu. Zničehonic přišla o celou svou budoucnost.

„To mě moc mrzí. Nejspíš proto jsem se nikdy neoženil,“ konstatoval Howard, když domluvila. „Člověk je třeba zamilovaný, ale jak má tušit, jestli to ten druhý cítí stejně?“

Rebecca vystudovala psychologii, což byl jeden z důvodů, proč si s Benem troufla založit Dealbreakers. Ben na střední škole rozjel úspěšný podnik na mytí aut a na univerzitě byl na stáži v začínající technologické společnosti, takže měl už řadu zkušeností. A Benův spolubydlící Brian byl geniální programátor. Rebecca se pyšnila tím, že se vyzná v lidech. Zbožňovala psychologii a odjakživa se učila porozumět lidskému chování. Nevšimla si však náznaků, které měla přímo před očima.

Stává se to ve vztahu vždycky? Soustředíte se na výjimečné okamžiky, kdy se cítíte jako stvoření jeden pro druhého – jako ten rok, kdy si s Benem dali totožné přání k Valentýnu –, a nevšímáte si varovných signálů, že je něco špatně. Na Halloween

obvykle chodívali s Benem na večírek a oblékali se do stejných kostýmů. Tento rok byli zavalení prací a rozhodli se na oslavy nechodit. Kdyby ano, co by měli na sobě a bylo by to znamením, že mezi nimi něco nefunguje?

„Sám mám za sebou příšerný den,“ přiznal Howard a usrkl si brandy. „V posledních dvaceti letech pořádám každý rok prvního ledna novoroční večírek. Nejdřív se konal přímo na Silvestra, ale lidé často mívali jiné plány, a tak jsem ho přesunul na následující večer. Je to moje oblíbená akce roku a vždycky se na ni moc těším. Tento rok se má konat ve srubu, který jsem koupil u jezera. Jenže včera si organizátorka zlomila nohu a musela tu práci odříct. Zbývá mi tedy šest dnů, abych proměnil přístřešek na čluny u srubu v zimní pohádku. Hlavní dům je v rekonstrukci, takže tam nemůžu ani bydlet. A proto potřebuju tohle apartmá.“

Vtom zazvonil hotelový telefon. Rebecca ho zvedla.

„Paní Huntleyová, tady Gerald z recepcce,“ ohlásil se muž. „Přemýšlel jsem... neradi bychom zklamali naše hosty. V hotelu máme přebudovanou místnost, kde dřív bývalo vybavení. Do postele budete muset vylézt po žebříku, ale je tam topení a vlastní koupelna. Můžete se tedy ubytovat tam.“

„Děkuju vám,“ špitla Rebecca do sluchátka. „Rozmyslím si to a ozvu se.“

Rebecca zavěsila a pověděla Howardovi, co jí Gerald nabídl.

„Je to moc milé, jenže postel je v patře a já se bojím výšek,“ povzdechla si.

„Říkala jste, že jste naplánovala celou svatbu sama,“ podotkl se zájmem Howard.

„Dokonce i oříškovou posypku na zmrzlinových pohárech,“ potvrdila Rebecca zkroušeně.

Celé odpoledne zkoušela různé druhy oříšků. Pražené pistácie chutnaly nejlépe, ale zelená barva se nehodila k jahodové